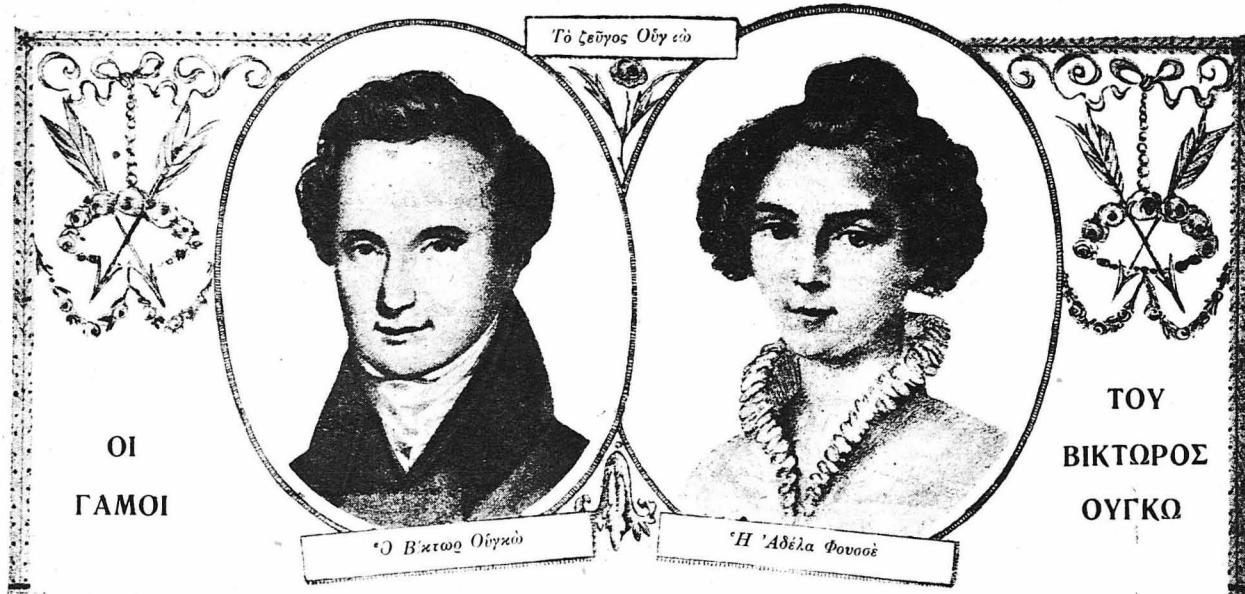

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Πάσι πάντες έπειτα ό μεγάλος Γάλλος ποιητής. 'Ο έρως του μὲ τὴ Δίδα Άδέλα Φουσού. Η γνωριμία τευς. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους. Τὸ φλεγερό φίλημα ποὺ διακέπτει τὴν ἀνάγνωση ἐνες βιβλίου. Ρωμαντικές σελίδες. Μιὰ ξεχωριστή καὶ σιώνια συζυγική ἀγάπη.

Ἐναὶ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας, Βίκτωρος Ούγκω, ήταν, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔργανα, καὶ ἡ γνωριμία τους μὲ τὴν δίδα Άδέλα Φουσού. Η γνωριμία αὐτῆς, ποὺ στὴν ἀρχῇ δὲν ἤταν ἀλλοὶ τίποτα ἀπὸ μιὰ ἀπλῆ παιδικὴ φιλία, δὲν ἀργησε ἀργότερα νὰ ἔξειληθῇ σ' εἴναι φλογερὸ αἰσθημα καὶ νὰ καταλήξῃ στὸ γάμο τῶν δύο λατρευμένων ὑπάρχεντων.

Ο Βίκτωρ Ούγκων ἐντηρεύθη τὴν Άδέλα Φουσού, εἰς ἥλιν· αν 20 ἑτῶν, στὴν ἐντηρούσαν τοῦ Αγίου Συλλαπίου στὶς 14 Αὔγουστου 1822. Ο Ούγκω καὶ ἡ Άδέλα γνωριζόντουσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Ή μητέρα του εἰχει νοικιάσει ἐνειν τὸν καιρὸν ἵνα ἔσχινθο σπιτάκι στὴν δόδα Γερανείν, δποι εἰχει ἀποσυρθῆ γιαν γ' ἀναθρέψη τὰ παιδία της.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα δέντρα τοῦ κήπου, ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἔπαιξε κάθε ἀπόγεμα μὲ τὴν Άδέλα καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Πατέλο, ποὺ πήγαιναν πολὺ συχνά στὸ σπίτι του, γιαν νὰ περάσουν μερικὲς εὐχάριστες ὥρες μετά τὸ σχολιό.

Ο Βίκτωρ ήταν για τὴν Άδέλα, ὁ μικρὸς φίλος μὲ τὸν δόπο τῆς δρεσσαὶ νὰ κουβεντιάζῃ, νὰ ἀστειέται, νὰ γελάῃ καὶ ἡ Άδέλα ήταν για τὸν Βίκτωρα ἡ μοναδική του φίλη, ἡ ἀγαπημένη του συντροφοῦ.

Ἡ ἀθάνεις αὐτὲς φιλικὲς σχέσεις, ποὺ διοροῦσε ὁ καιρὸς ἐγίνοντο καὶ πειδ στενὲς καὶ ἔγκαρδιες, δὲν ἀργησαν στὸ τέλος νὰ καταλήξουν σ' ἓνα παράφρο ἐρωτικὸ αἰσθημα.

Κάποιο καλοκαιρινὸ βράδυ, δταν είναν πιὸ κονιασθῇ νὰ τρέχουν καὶ νὰ παίξουν γύρω δπὸ τὰ δέντρα, ἀπέφασαν νὰ καθίσουν καὶ οἱ δυστοὺς σ' ἓνα παγκάκι καὶ νὰ διαβάσουν. Ο Βίκτωρ ἀνατείχε ἕνα βιβλίο καὶ ἡ Άδέλα καθισμένη πλάτη του, παρακολούθησε τὴν ἀνάγνωση μὲ τὰ μάτια της προσηλωμένη πλάτη του, παρακολούθησε τὴν ἀνάγνωση μὲ τὰ μάτια της προσηλωμένη πλάτη του. Γέρω τους μιὰ ὑπέροχη γαλήνη; μιὰ γλυκειά σωπῆ ἡταν ἀπλωμένη. Ο ήλιος ἔροιχε τὶς τελευταὶς του ἀχτήδες στὸν καταπράσινο ἔκεινο κήπο, τ' ἀηδόνια κελαΐδονταν ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ ἔνα ἐλαφρὸ δροσερὸ ἀεράκι ἔπνευ καὶ γλυκανε τὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ καλοκαιρινοῦ δειλινοῦ. Ἀξαφανὰ ο Βίκτωρ σήσκεσε για μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ βιβλίο καὶ κύνταξε τὴν Άδέλα μὲ συγκίνηση. Ἐκείνη κοκκίνησε. Τὰ δάγκυλα τῆς ἀγγίξαν, χωρὶς νό τὸ θέλημα, τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ φίλου της ποὺ ἔκαπολουθοῦσε νὰ τὴν κυντάξῃ... Τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσαν στὰ γόνατά τους ἔκλεισε τὸ σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ δυστοὺ φίλοι βρέθηκαν δ' ἔναν στὴν ἀγκαλιὰ του ἀλλοῦ, ἐνωμένοι σ' ἓνα φλογερό, ἔνα γλυκό, παράφρο φιλί, τὸ πρώτο φιλί της ἀγάπης τους!..

Ἐξη χρόνια ἀργότερα δ' Βίκτωρ Ούγκω, ἔνδοξος πιὰ καὶ γνωστὸς για τὰ ποιημάτα του σ' δηλη τὴ Γαλλία, περιέγραψε ὡς ἔξιης, στὴν «Τελευταία ἡ-

μέρα ἐνὸς καταδικασμένου τὴν ὑπέροχη ἀπτὴ σκηνὴ τοῦ κήπου:

«Ἐγειρα ἥγε τὸ κεφάλι μου στὸ πρόσωπό της, τὰ μαλλάκια τῆς δυγιζαν τὰ δικά μοι, καὶ ἡ καρδιά μας ἀρχίσαν νὰ χυποῦν δυνατά: Ἡταν ἡ πρώτη φράση ποὺ ἡ Ἀδέλα μὲ κυποῦντος ἐτοι, ήταν ἡ πρώτη φράση ποὺ ἔκρω τὰ γελή της μὲ τὰ δικά μου.

«Οταν δεργότερα θελήσαμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀνάγνωση, τὸ βιβλίο ήταν πλάκιστο καὶ στὸ σχαράρι ἔλαμπε τ' δοτέρια...»

«Μαμᾶ! μαμᾶ! φύναξε σέξαρη ἡ αικρή μου Ἀδέλα στὴν μητέρα της, ποὺ εἶχε φανει αἵτι τη στιγμὴ μέσ' δπ' τὰ δέντρα... Ω! μαμᾶ! ἀ πήσεος πόση ώρα τρέψαμε μαζὶ μὲ τὸν Βίκτωρα, πόση ώρα παιζαμε!..

«Ἔγω είχα σηκωθεὶ ἀπ' τὴ θέση μου καὶ στεκόμοντα δρόσης γωνίες τὰ μικρὰ καβόλια...»

«Βού γιατὶ δὲν μιλᾶς; μοῦ επει τότε νὰ μητέρα της. Τὶ ἔχεις; Φαινετο σκεφτικος!»

«Ἐκατα κάτι νὰ πῶ μα καὶ πάλι είδα πός ήταν ἀδύνατο νὰ βγάλω λέξη ἀπ' τὸ στόμα μου... Είχα τὸν παράδεισο μέσα μου ἐκείνη τη στιγμή, τὸ φύλι τῆς Άδελας δὲν εἶχε στεγνόσει στὰ γελή μου...»

«Οπως ἀναφέρουμε καὶ παραπάνω ὁ θωτάς τους αὐτὸς ἔγινε ἀφομῆ νὰ ἐντοθοῦν για πάντα, μὲ τοὺς ιεροὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου. Οι πρόδοτοι μηνες τοῦ γάμου των πέρσαν ησυχοι καὶ εὐτυχισμένοι. Τὸ πρόβλημα μηνος τῆς ζωῆς ἀρχισε ἀπὸ πολὺ νορις νὰ ἀνήσυχε τοὺς δύο αὐτοὺς νεαροὺς συνήνοις. Δένη ήσαν πλούσιοι. Τὰ μόνα ἔσοδα τοῦ νεαροῦ Ούγκω ήταν τότε ἡ ἐτησία σύνταξης τῶν χιλίων φράγκων ποὺ τὸν ἐπληρώνετο ἀπὸ τὸ ίδιωτικὸ ταμελο τῆς Αλδῆς τοῦ Λουδοβίκου 1819, δη τοῖος ὑπεροχής πολὺ τὰ γράμματα. Μ' διλα ταῦτα ὁ Ούγκω δὲν ἀπελπίζεται. Πιστεύει στη μεγαλοφύτα του»

— Δέν μπορει παρά νὰ πετύχω τὸν σκοπό μου, ἔλεγε διαρκῶς. «Έχω τόσες ἐλπίδες μέσα μουν δέντε δὲν φοβᾶμαι τίποτα. Τὸ θάρρος για τὴν πάλη τῆς ζωῆς ἀνανεώνεται καθε στιγμή, ἀπ' τὴν πίστη ποὺ ἔχω για τὸν ἑαυτό μου...»

«Ο Σαντ-Βαλράν, ποὺ είχα γνωρίσει τὸν Ούγκων ἔκεινη τὴν ἐποχή, περιγγάσεις ἡς ἔξις τὸν ἐντύπωση ποὺ τοῦ είχε κάνει, ή ἔργατικότης του καὶ ή θέλησις του:»

«Είχα μείνει κατάπληκτος βλέποντας τὴ δύναμη, τὴ θέλημα καὶ τὴν δοστηρότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ούγκω. Μέσα στὴν ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ δυνθρόπου ἡ ἀγάπη, τὸ ποιητικό αἰσθημα, ἡ ἀγνή ἐμπλευση καὶ τὸ χαλύβδινο λογικό του, ἔμοιαζαν μὲ τεράστια σιδερώνια φτερά ποὺ τίποτα δὲν μποροῦσε ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν δρμή του...»

Λίγοις μηνες ὑστερ ἀπ' τὸ γάμο του δ Ούγκω ρίχτηκε δμέσως στὴ δουλειά. Δέν ἀγαποῦσε διόλου τὸν κοσμο καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ή μόνη του χαρά ήταν νὰ μένῃ στὸ σπίτι του, νὰ κάθεται

Καὶ οἱ δύο νεαροὶ φίλοι βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σὲ μιὰ δίκη ἐπὶ διαζυγίῳ ὁ πρόεδρος λέει στὸν ἐναγόμενο σύζυγο.

— Ἡ γυναῖκα σας παραπονεῖται διτὶ ἀπὸ ἑνὸς ἔτους δὲν τῆς ἐμιλήσατε καθόλου. Δὲν τῆς εἴπατε οὐτε μιὰ λέξι. Εἶναι ἀκριβές αὐτό;

Ο σύζυγος :

— Μάλιστα κύριε πρόεδρε. Τί θήθλατε νὰ κάμω; Μιλοῦσε διαρκῶς. Δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ τὴν διακόψω!...

***

Ἡ σκηνὴ σ' ἔνα ξενοδοχεῖο.

Ἐνας ἐπαρχιώτης τρεις ἡμέρες τώρα ποὺ κοιμᾶται στὸ ξενοδοχεῖο ἔχει τὴν κακή συνήθεια δαν βγάλη τὰ παπούτσια τοῦ νὰ τὰ πετάῃ μεταμόνια στὸ πάτωμα καὶ αὐτὸν οἱ δυνατοὶ χτύποι ἀνησυχοῦν ἔναν ἄλλο ποὺ κοιμᾶται στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καὶ ποὺ εἰνε καρδιαδικὸς μὲ παλμούς δυνατοὺς σὲ κάθε αιφνίδιο κρότο. Ο καρδιαδικὸς παραπονεῖται στὸ διευθυντή τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἔκεινος τὸ μεταβιβάζει στὸν ἐπαρχιώτην.

— Ἐννοια σας θὰ προσέχω. Σᾶς τὸ πρόσωπο, λέει αὐτός.

Ἄλλα τὸ ἱδιό βράδυ ὃ ἐπαρχιώτης τὸ ξέχασε καὶ αὐτὸν οἱ δυνατοὶ χτύποι ἔπεισαν. Τὸ ἀκούμπητο σιγά σιγά χάρως χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. — Επειτα ἐπεσε καὶ σὲ λίγο ἐβυθίσθη σὲ βαθύτατο πῦνο. — Επειτα ἀπὸ δύο ώρες ἐχήπυρος δυνατά η πόρτα τοῦ δωματίου του. Ο ἀνθρώπος ἔτρεσε νὰ ιδῇ ποιός είνε. — Ήταν ὁ κύριος τοῦ διπλανοῦ δωματίου.

— Θά βγάλει ἐπὶ τέλους τοῦ εἰπειτα καὶ τὸ ἄλλο σας παπούτσι νὰ μπορέσω νὰ κομηθῶ; Δύο ώρες τώρα περιμένω νὰ τὸ ἀκούσω νὰ πέσῃ γιὰ νὰ ἥχησάω!...

***

Τίποτε δὲν εἶνε περισσότερο ἐνοχλητικὸ στὸ μελόδραμα ἀπὸ τὸ νὰ κάθεται κανεὶς κοντὰ σὲ κάποιον ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ συνοδεύῃ στὸ τραγούδι τὸν τενόρο ἢ τὴν πρίμα — ντόνα.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖς παραστάσεις τοῦ μελόδραματος ὁ κ. Φ. ἐλέχε ἐκνευρισθῆ ἀπὸ τὸ γειτονά του ἓνα νεοβόλουτο ποὺ γιὰ νὰ δειχῃ, διτὶ ξέρει τὸ ἔργο σιγοτραγουδούσης ταυτόχρονος μὲ τοὺς ἀρτίστες.

Ο κ. Φ. ἔχασε ἐπὶ τέλους τὴν ὑποκρονή του καὶ ἀρχίσει νὰ βρίζει.

— Βλάκα, ἀρδέστατε, μαϊσιοῦ. Δὲν μᾶς ἀφήνεις ν' ἀκούσουμε.

Ο νεόβλουτος τὸν ἀκούσει καὶ γύρισε πει-

ραγμένος.

— Μὲ μένα τάχετε, κύριε.

— Καθόλου, φίλε μου. Βρίζω αὐτὸν τὸ ζῶν τὸ βαρύτονο ποὺ μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς ἀκούσω!...

Κ α τ ε ψ u γ μ é ν ο s

κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Ἀδέλα, νὰ μελετᾶ καὶ νὰ ἐργάζεται πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του. Όντισε στὸν ἔνα μέλλον γεμάτο δόξα καὶ ἡ ἐλπίδες του δὲν διεψεύσθησαν...

Ἡ Ἀδέλα ὑπῆρξε γιὰ τὸν Οὐγκώ ἡ μόνη γυναικα ποὺ ἀγάπησε στὸν κόσμο. Μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του ὅμολογούσας πάσις ἦταν ἡ μόνη ψυχὴ ποὺ τὸν καταλάβει στὸν κόσμο καὶ ἡ μόνη σύντροφος ποὺ παρακολουθοῦσε καὶ ἐνίσχυε μὲ τὴν ἀγάπη της, δὲν τὸ μεγάλο του ἀγώνα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

Τὴν πρώτη του παικτικὴ συλλογὴ «Ωδὴ τὴν ἀφέσσοντα στὴν Ἀδέλα μὲ τὴν δύοιαν ἦταν ἀκόμη τότε ἀρροτισμόνες :

«Στὴν ἀγαπημένη μου Ἀδέλα, στὸν Ἀγγελού αὐτὸν τῆς ζωῆς μου,

Στὰ 1823, ἔναν χρόνο μετὰ τὸν γάμο τους, μιὰ φρικτὴ συμφορά χτύπησε τὸ ζεῦγος Οὐγκώ. Τοὺς πέμπαντε τὸ πρώτο τους παιδάκια ἤλιαστις τριών μηνῶν. Καὶ λίγο ἀργότερα ὁ θάνατος τοὺς ἀρπάξει καὶ τὸ δεύτερο μικρό τους, τὸ κοριτσάκι τους, τὴν Λεοπολδίνα, ποὺ πέθανε καὶ αὐτὴ λίγους μῆνες ντερεῖα ἀπὸ τὴν γέννησι της.

Στὴν μνήμη τῆς μικρῆς Λεοπολδίνας του, διάβητο τὸ ζεῦγος Οὐγκώ. Τοὺς πέμπαντε καὶ συγκινητικές σελίδες του. «Ἔως τὰ τελευταῖς χρόνια τῆς ζωῆς του, ὅταν γέρος πιὰ καὶ ἑνδόξες, ἔσανφρενες κάποτε τὸ νοῦ του στὸ παρελθόν, δάρκωντες στὴν ἀνάμνησι τῶν μηρῶν του ἀγγέλων ποὺ τόσο σκληρὰ τοῦ ἀρπάξει ὁ θάνατος!...

Ἡ ζωὴ τὸν δύο συζύγων ἔξηκολούθησε ἔως τὰ τελευταῖς τους χρόνια, ἥσυχη καὶ εὐτυχισμένη, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ τὴν ἴδια ἀφοσίωση.

«Εἶνε ἀλήθεια, γράφει κάπου ἔνας φίλος τοῦ Οὐγκώ, ὁ κ. Ντυμπούδης, διτὶ λίγο ἀνδρόγυνος στὸν κόσμο ἀγάπηθκαν τόσο δυνατά καὶ ἔζησαν τόσο ευτυχισμένα τὴν ζωὴ τους. Λίγες γυναῖκες στάθηκαν ἐπίσης τόσο πιστὲς, τόσο ἀφοσιωμένες καὶ τόσο ὑπερήφρανες γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου των, διστήντες ἀδέλα Οὐγκώ, ἡ λατρευτὴ ἔκεινη γυναικα τοῦ ἀδελάτου συγγραφέως τῶν «Ἀθλίων» καὶ τῆς «Παναγίας τῶν Παρθίων».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΛΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἄρτοῦ τὴν ἡ ὥρα τὸ πειθάριο,
ἔλα κοτά μου Μπάρμπα - Θάνο.
Ἄρσειν ποτὲ τὸ ποτῆρι,
γεμάτο καὶ εἴνε τὸ στερνό,
ἀνοιξε καὶ τὸ παραθύρῳ
τὰ μέτε τὸ φῶς τὸ βραδινό.

Καὶ μήρ ἀρχέγειρε φασαρία
καὶ μοῦ τρομάξεις τὸ παιδί
καὶ τὴν καῦμενή της Μαρία,
ποὺ φῶς ποτὲ δέν ἔχει δει :
τοῦ πλαστηριοῦ τὴν κλειστὸν τοῦ τοῖχο
νὰ συνοπλεύει καὶ τὰ βήματα.

Γιὰ τὰ πλεωρώσεις τὸν παπάδης
καὶ μοῦ τρομάξεις τὸ παιδί,
καύει τὸ γάιδαρο παράδεις
καὶ τὴν κήρα — πῶς ποτὲ! —
βάν τη σὲ τίμο οπίτι δύνασθαι,
δός καὶ τὸν Πίπη γὰρ ώφανό!

Κι' ἂμα θὰ φτάσω μέ πολλά
μεγάλα στάλια μακρών
σιὸν οὐρανὸ τὸν πλάνον ἀπάνω,
θά κάνω τούμπες ἔκαπτο
στὸν Οὐρανό τὸν δινατό,
τὸ Βασιλία καὶ τὸ Σουλτάνο.

Ὦ! τὶ λουλούδια στὶς βραχεῖς
καὶ τὸ πουλιά μικράλια!
Ἐγὼ καὶ οἶκος δέ τα τὰ Σάπτα
— τὸ παραποτάλι μου Τζούρες —
ποιχιά πυρπλέθρο τὸ Ρίζο,
ποιχιά τὸ γάιδαρο τὸ γριζό.

Πήγανα πάνω Κεραμή
καὶ πάπα μέρα σκόλη
στὴν ἐκκλησία γιὰ προσευχή
καὶ μὲ τὸ σουσουρό δύο
σμήγανε πάνω στὸ πατάρι
νὰ τοούζουμε τὸ γιοματάρι.

Κι' ἀδιδούσιοσθα κι' ἀνεψιά
— τὸ θέλημά σου σεβαστό!

Καὶ τώρα πιὰ πότισ πειθάρι
ἀπογ' τὴν πόρτα — δέ βαστάν!

τὸν Παραδείσου, ποὺ μοῦ κάνει!

Κώστας Βάρβαρης

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Τὸ Μιχαλίο τὸν αἰήσατε στρατιώτη.
Καμαρωτά ξεκίνησε καὶ ὧδα
μὲ τὸ Μαρή καὶ μὲ τὸν Παναγιώτη.
Δὲ μπόσος νὰ μάθη καὶ τὸ «έπ' ώμου»
“Ολού μένουνόρες” «Κινό Λεκανέα,
ἄσε με νὰ γυρίσω στὸ χωριό μου».

Τὸν ἄλλο χρόνο στὸ γοσοκομείο,
ἀμιλήσατο τὸν οὐρανὸ κοιτούσε.
Ἐκάρφοραν πέρα, σ' ἔνα σημεῖο,
τὸ βλέμμα τον γοσταλγικὸ καὶ πρᾶσι,
σὰ νὰ λάλεις, σὰ νὰ παρακαλούσε:
«Αφίστε με στὸ σπίτι μου νὰ πάω.

Κι' διά Μιχαλίος ἐπέλατε στρατιώτης.
Τὸν ἔξεπορθόδομα κάτι παντάρι,
μαζί τους διὰ Μαρής καὶ διὰ Παναγιώτης.
‘Απάνω τον σκεπάστηκεν διάκονος,
μὰ τοῦ δρύσαν ἀπέτξει τὸ ποδάρι:
«Ηταν λίγο μακρύς διὰ φυσαράκης.

Κ. Γ. Καρυωτάκης

Σ.Η.Μ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». Εἰς τὴν στήλην τῆς Νεοελλήνης. Ποιήσεως ἀναδημοσιεύσης σήμερα τὰ δύο αὐτὰ στήλησαν ἀριστονομικαὶ ποιήσεις τῶν κ. κ. Βάσιναλη καὶ Καρυωτάκη. Τὰ ποιητικὰ αὖτα εδημοσιεύσθησαν εἰς φίλοι, περιοδικά μικρὰς κυκλοφορίας καὶ τὰ ἔνταξημοσιεύσης χάριν τῶν αναγνωτῶν μας, ἀνεξάρτητως τῆς ιδεολογίας των, τὴν ποιητικὴν των μόνον ἄξιαν ἔχοντες ίππη.